

Niin kovin usein erilaiset ruokailutavat tulevat ihmisille tärkeiksi puheenaiheiksi. Onhan syöminen toki tärkeää inhimillisesti ajatellen, tarvitsemmehan ruokaa ja juomaa selvitäksemme hengissä. Toisinaan näyttää kuitenkin, että *"oikeiden ongelmien puutteessa"* ihminen kehittää turhamaisuudessaan itselleen uusia haasteita ja *"ongelmia,"* ruokailutapoineen, jotka saattavat näyttää miltei pöyryttäviltä esimerkiksi niistä, jotka näkevät oikeasti nälkää. Ruoka on tarkoitettu vatsaa varten ja ruumiin ravinnoksi, ei hienosteluiksi ja etikettisääntöjen noudattamisiksi. Paavali puhuikin tällaisesta nimittäen näillä tärkeileviä ihmisiä *"heikkouskoisiksi"* ja sellaisiksi, jotka *"tarvitsevat hoivaa."*

"Heikkouskoista hoivatkaa, rupeamatta väittelemään mielipiteistä. Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia. Joka syö, älköön halveksiko sitä, joka ei syö; ja joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa."

Room.14:1-3

Inhimillisesti saatamme nähdä kuvan vahvoista ja ylevistä naisista ja miehistä, jotka tietävät ja osaavat kaikki hienostelevat etikettisäännöt, mutta todellisuudessa se onkin Jumalan edessä heikkoutta. Tuleeko tässäkin asiassa lopulta *"ensimmäiset viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi"*? (Matt.20:16) Jeesuksen valitsemat opetuslapset olivat miltei kaikki *rahvaanomaisia* työläisiä. Pietari - *kalalta haisevine vaatteineen* - tuskin edes tiesi kaikista ylevien herrasmiehien ruokailusäännöistä? Luulenpa, että hän paistoi rannalla saamiaan kaloja ja söi hyvillä mielin ruokansa.

Meidän ei tule kuitenkaan tuomita toinen toistamme heikkouksiemme tähden, onhan Herra voimallinen pitämään pystyssä niin heikon, kuin senkin, joka pitää itseään vahvana.

"Toinen pitää yhden päivän toista parempana, toinen pitää kaikki päivät yhtä hyvinä; kukin olkoon omassa mielessään täysin varma." Room.14:5

Onhan muistettava, kenelle kuulumme, kuka meidät pelasti ja kenen varassa elämämme on. Tullessamme siis Jeesuksen opetuslapsiksi, saamme kukin *heikkouksineen päivineen* olla Hänen armonsa varassa. Toinen on saattanut kasvaa pidemmälle ja kykenee näkemään jo suurempia kokonaisuuksia - ymmärtäen, mikä todellisuudessa on loppujen lopuksi oleellista ja tärkeää, mutta toinen taas saattaa näperrellä pienten, miltei olemattomien asioiden ääressä. Se kuitenkin kuuluu luonnolliseen kasvuprosessiin, jossa myös Jumalan lapsi opettelee elämänsä asiat, kunnes tulee lopulta täyteen aikuisuuteen.

"Sillä ei kukaan meistä elä itsellensä, eikä kukaan kuole itsellensä. Jos me elämme, niin elämme Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle. Sen tähden, elimmäpä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat."

Room.14:7-8

Eli, sen sijaan, että tuomitsisimme ja moittisimme heikompa, meidän tulee arvostaa ja hoivata häntä. Eläessämme elämäämme Herralle, meidän tulisi osoittaa Jeesuksen tahtomaa rakkautta veljiämme ja sisariamme kohtaan.

"Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra." Room.14:9

Uskotko sinä Jeesuksen Herrauteen? Uskotko, että Hän kykenee pitämään huolta myös heikommasta ja varjelemaan hänen sielunsa kaikesta pahasta? Toisinaan on hyvä pysähtyä miettimään, mitä todellisuudessa Jeesuksen Herraus merkitsee meille sisimmässämme ja sitten myös käytännön elämässä.

"Mutta sinä, minkä tähden sinä tuomitset veljeäsi? Taikka sinä toinen, minkä tähden sinä halveksit veljeäsi? Sillä kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen eteen. Sillä kirjoitettu on: 'Niin totta kuin Minä elän, sanoo Herra, Minun edessäni pitää jokai-

sen polven notkistuman ja jokaisen kielen ylistämän Jumalaa'. Niin on siis meidän jokaisen tehtävä Jumalalle tili itsestämme." Room.14:10-12

Avarakatseisuus, eli asioiden avoin tarkastelu saattaa puuttua hyvin usein *kiihkomieliseltä* uskovalta. (Luuk.6:39, Matt.23:26, Jes.42:18-19, 43:8) Omahyväisyydessään hän on saattanut sokeutua näkemään asiat vain omasta näkökulmastaan. *Se, mikä hänelle sopii, ei ole syntiä, ja mikä taasen sopimatonta, on hänen mielestään syntiä.* (1.Kor.8:2, 10:12, Gal.6:3)

"Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston." Ilm.3:17

Paavali opetti kuitenkin avarakatseisuutta ohjaten seurakuntaa näkemään asioiden todellisia laitoja. Eikö olekin toisinaan suhteellisen vaikea käsittää Raamatun selkeää ajatusmallia siitä, että *"kaikki on puhdasta puhtaille ja saastaista saastaisille"??!* (Tit.1:15, 1.Kor.6:12, 10:23)

"Älkäämme siis enää toisiamme tuomitko, vaan päättäkää pikemmin olla panematta veljenne eteen loukkauskiveä tai langetusta. Minä tiedän ja olen varma Herrassa Jeesuksessa, ettei mikään ole epäpyhää itsessään; vaan ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, sille se on epäpyhää." Room.14:13-14

Paavali halusi meidän ymmärtävän, missä menee asioiden oikeat rajat. Katsopa, millaisella viisaudella Jumala oli puettanut Paavalia:

"Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruokasi tähden, niin sinä et enää vaella rakkauden mukaan. Älä saata ruuallasi turmioon sitä, jonka edestä Kristus on kuollut. Älkää siis antako sen hyvän, mikä teillä on, joutua herjattavaksi; sillä ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä." Room.14:15-17

Toisin sanoen, meidän tulee kunniottaa toinen toistemme heikkouksia näilläkin alueilla. Emme saa siis loukata tahallamme toista omalla vapaudellamme ja ymmärryksellämme. Tosin voimme tehdä työtä myös

sen eteen, että heikompikin käsittäisi todellisuuksia oikeasta ja väärästä. Siihenhän juuri hoivaaminen tulisi johtaakin, että lopulta horjuva ja heikompi voisi vahvistua ja seisoa lujana Kristus-kalliolla, ilman omiin tekoihin (tehtyihin ja tekemättömiin) katselemista.

"Joka tässä kohden palvelee Kristusta, se on Jumalalle otollinen ja ihmisille kelvollinen. Niin tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme. Älä ruuan tähden turmelle Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta sille ihmiselle, joka syö tuntoansa loukaten, se on pahaa."

Room.14:18-20

Jälleen näimme erittäin viisaan ja oikean sanan Paavalin kirjoittamana.

- "tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme" -

Tämän huomioiminen tuottaa seurakunnalle mahdollisuuksia jokaisen ihmisen kohdalla. Kun kaikille on tilaa, ja rauhaa rakentaen opetetaan "sanan väärentämätöntä maitoa," (1.Piet.2:2) toteutuu Kristuksen rakkaus seurakuntaruumiissa.

"Pidä sinä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. Onnellinen on se, joka ei tuomitse itseään siitä, minkä hän oikeaksi havaitsee; mutta joka epäroi ja kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta; sillä kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä." Room.14:22-23

- "Kaikki, mikä ei ole uskosta" – saattoi jäädä soimaan sinunkin korvaasi. Miten tämä on ymmärrettävä ja miten voimme analysoida eri asioiden kohdalla, "onko uskomme riittävä" - poistamaan asian "synnillisyydspitoisuuden"? Mielestäni asiaa on lähestyttävä uskon kohteen huomioon ottaen. Mehän **uskomme Jeesukseen Kristukseen**, ja tällöin voimme elää katsoen Häneen. Onkin helpompi ajatella ja **kysellä, miten Jeesus toimisi** jumalisessa rakkautensa kyseisessä tilanteessa. Mikäli meiltä puuttuu viisautta näillä alueilla, voimme luottaa Jeesuksen omiin sanoihin: "Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin." (Matt. 6:33) - Huomasithan, että tässä puhuttiin **etsimisestä, ei löytämisestä**. Jokainen kyllä **kykenee etsimään** ainakin ajatuksissaan miettien, mikä on Jumalan tahto. Tosin Raamatun lupaus etsivälle on myös löytäminen! (Matt.7:7) Lisäksi Jumala on lahjoittanut meille kaiken, mitä elämiseen ja jumalisuuteen tarvitaan! (2.Piet.1:3) Raamatun sana myös vakuuttaa, että anova saa viisautta, sitä uskossa pyytäessä! (Jaak.1:5-6, 2.Tim.2:7)

Näin voimme tässäkin luottaa armolliseen Jumalaan ja tuntea, kuinka Hän johdattaa elämäämme tah tomaansa (aina hyvään) suuntaan. Paavalin opetuksesta voimme oppia, että meillä on lupa elää vapaudessa, pyhyudessa ja kunniaassa, kuitenkin ottaen huomioon myös toinen toistemme tilanteet ja ajatukset. Sen kaiken saamme tehdä sen armon mukaan, mikä meille on suotu.

Koska Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, Hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään, joiden kautta Hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osalliseksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee, niin pyrkikää juuri sen tähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtävyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkautessa yhteistä rakkautta. Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimeettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jolla sitä vastoin ei niitä ole, se on sokea, likinäköinen, on unhotanut puhdistuneensa entisistä synneistensä. Pyrkikää sen tähden, veljet, sitä enemmän tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne lujaksi; sillä jos sen teette, ette koskaan lankea; sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. 2.Piet.1:3-11

